„Isus Hristos este acelaşi ieri, azi şi în veci.“ (Evrei 13:8)

SCRISOARE CIRCULARĂ - decembrie 1972

Îi salut din inimă pe toți cititorii în Numele Domnului, conform Cuvântului din Apocalipsa 3:8: *„... iată, ți–am pus înainte o uşă deschisă, pe care nimeni nu o poate închide…*”

Acest Cuvânt s-a împlinit de multe ori de-a lungul istoriei Bisericii. Bărbații lui Dumnezeu se ridicau şi propovăduiau Cuvântul Domnului pentru timpul respectiv. Peste tot, acolo unde Domnul deschide uşile, nimeni nu este în stare să le închidă. Cu mulțumire pot da mărturii, că sunt peste 40 de țări unde am putut propovădui Cuvântul lui Dumnezeu.

Dacă cineva m-ar întreba cum au fost făcute legăturile şi cum au fost posibile călătoriile, atunci există doar un singur răspuns: Însuşi Domnul a deschis uşile, deoarece Cuvântul Său descoperit pentru timpul acesta trebuie să fie predicat până la capătul pământului.

Călătoria în Asia

Noi, ca europeni, nu ne putem da seama cu câtă atenție ascultă predica oamenii din Asia. Eşti transpus în zilele apostolilor, unde oamenii şi-au luat timp să asculte Cuvântul Domnului. Călătoria din octombrie m-a condus prin India, Pakistan, până sus în munții Himalaya şi Kaşmir.

În Asia, unde majoritatea sunt de o altă religie, propovăduirea este deosebită de binecuvântată. Aici nu găseşti un creştinism popular, ci o minoritate de credincioşi, creştini care au ținut față furtunilor timpului. În Madras a venit un bărbat în vârstă la mine şi a spus: „Eu sunt mulțumitor că acum 400 de ani au venit primii misionari germani în țara noastră.”

Atunci ardea focul Reformei. Misionarii care au fost cuprinşi în acest foc au mers în toată lumea. Astăzi, noi trebuie să ne punem o întrebare: ce ar spune oamenii lui Dumnezeu din acel timp despre lucrurile ce se întâmplă astăzi în numele lor? Atunci ei au avut curajul să-şi dea viața pentru credința biblică şi Evanghelia lui Isus Hristos. Istoria Bisericii mărturiseşte de martiri ce au fost credincioşi Domnului şi Cuvântului Său până la moarte. Cu siguranță, ei vor primi cununa vieții pentru acest lucru.

Loviți cu orbire

În timpul Reformei, toți aceea care erau luminați de Duhul lui Dumnezeu, au întors spatele Romei şi s-au apropiat de Dumnezeu şi de Cuvântul Său. În acest timp, putem observa un curent în sens invers. Oamenii se întorc de la Dumnezeu şi Cuvântul Său, la Roma. Este incredibil, de necrezut că bisericile protestante şi bisericile libere se lasă orbite de strălucirea trecătoare a bisericii catolice romane.

Toată osteneala conduce într-o direcție: formarea bisericii unite creştine. Tema *„Înapoi la Scriptură,,* nu mai este actuală. Nu se mai ia în considerare Cuvântul lui Dumnezeu şi corectarea prin Cuvânt, ci se caută un compromis, o rezolvare ce este acceptată de toți.

În acest loc este necesar şi de însemnătate ca să amintim prorocia pe care Domnul ne-a dăruit-o prin har în Biserica din Krefeld în 01.01.1968.

„Ascultați, aşa vorbeşte Domnul! Poporul Meu şi copiii Mei, fiți atenți în această oră, căci Eu vreau să vorbesc cu voi aşa cum am făcut-o din vechime, în pilde. Fiți atenți la ceea ce face lumea. Fiți atenți cum adunările, comunitățile, bisericile mor una după alta şi una după alta atârnă ca nişte lămpi moarte. Lumina lor s-a stins. Sunt la rând şi călătoresc spre Babel, de-a lungul şi de-a latul prin întuneric până la scaunul papal şi să fie orbiți de lumina lor şi să fie umbriți de bogăția lor.”

Se poate descrie mai clar starea adunărilor comunităților bisericilor de astăzi? Nu trebuie ca toți acei care au o inimă sinceră să spună că proorocia se împlineşte în fața ochilor noştri? Aici nu sunt pomenite bisericile, ci adunările, unde odată lămpile au ars şi lumina a putut fi găsită. Dar acum lumina s-a stins. Ei s-au pus în rând, merg împreună prin întuneric spre Babel şi aterizează la scaunul papal.

De când Lumina dumnezeiască nu le mai străluceşte, ei sunt orbiți de bogăția pământească. Cât de înspăimântător este când citim în presă că un evanghelist cu renume mondial a fost decorat cu un ordin catolic. Cine recunoaşte semnele timpului şi cine înțelege vorbirea Domnului? Numai cei credincioşi cu adevărat vor urma chemarea lui Dumnezeu din Apocalipsa. 18: 4 : *„Apoi am auzit din cer un alt glas care zicea. ”Ieşiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtaşi la păcatele ei şi sa nu fiți loviți cu urgiile ei.”*

În legătură cu această avertizare scrisă ce am citit-o din acest Cuvânt, trebuie să spunem foarte urgent fiecărui creştin (credincios) să părăsească orice biserică sau comunitate. Acest îndemn nu este popular şi unii nu-l înţeleg, dar aleşii lui Dumnezeu vor înţelege corect şi vor fi mulţumitori pentru acest îndemn. Ei se ţin conform Cuvântului din Evrei 12:18–29, iar în versetul 22-23 este scris: *„Ci v-aţi apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întâi născuţi care sunt scrişi în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniţi, făcuţi desăvârşiţi."*

Noi trebuie să ieşim din toate comunităţile omeneşti, înainte să intrăm în adunarea cerească. Tot ceea ce au construit oamenii, se va prăbuşi ca turnul din Babel. Cum pot predicatorii şi comunităţile de astăzi să evite ceea ce este scris în Apocalipsa 18:2? "*El a strigat cu glas tare, şi a zis. A căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaş al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat ..."*

În Apocalipsa 17:5 este descrisă această taină*. „Babilonul cel mare mama curvelor şi spurcăciunilor pământului".* În acea viziune pe care Duhul lui Dumnezeu a arătat-o în legătura cu prorocia, s-a făcut descoperit cum crăpăturile s-au deschis pentru ca unii care au mai fost în lanţuri să iasă afară. Ei au prins Mâinile pline de dragoste ale Domnului şi au fost scoşi afară.

Facă-se după plăcerea Domnului şi lumina harului Său să strălucească în diferite comunităţi, pentru ca unii să iasă afară. Acum, la sfârşitul acestui timp, Dumnezeu dă o ultimă şi serioasă avertizare, pentru ca noi, ca popor al Său, să ieşim din tot ceea ce nu este de la El şi ceea ce nu corespunde Cuvântului Său. Numai cine este una cu acest Cuvântul al lui Dumnezeu, poate fi una cu Dumnezeu.

Aceasta este unitatea pentru care S-a rugat Domnul Isus, unitate ce este în mijlocul adevăraţilor credincioşi şi este activată prin Duhul Sfânt. Predicatorii şi comunităţile loviţi cu orbire, merg în uniunea mondială a bisericilor. Lămpile lor sunt de mult timp stinse, dar forma de evlavie mai este prezentă. Se mai predică şi se mai cântă, dar Cuvântul descoperit prin Duhul Sfânt nu le mai curge. Ei nu se mai lasă avertizaţi de Duhul lui Dumnezeu, nu se mai uită la Dumnezeu şi făgăduinţele lui pentru timpul acesta, ci se uită la ceea ce are un renume în această lume. Ei pun mai mare preţ pe plăcerea oamenilor, decât pe plăcerea lui Dumnezeu.

Moştenirea Bisericii – a celor întâi născuţi

În acest timp trebuie adus în faţa ochilor ceea ce a făcut Domnul, prin suferinţa şi moartea Lui crudă, pentru Biserică. Fiecărui cititor îi este de cunoscut faptul că în Vechiul Testament, a fost scris tot de ce a fost nevoie pentru timpul primului Legământ.

În Noul Testament, noi găsim toate făgăduinţele şi învăţăturile care sunt scrise pentru Biserica noului Legământ. Aici este vorba de cel mai mare Testament, cea mai importantă moştenire ce a fost făcută vreodată, pentru că nu este vorba de lucruri pământeşti, trecătoare care ne sunt date, ci despre veşnica bogăţie dumnezeiască.

Isus Hristos a declarat Noul Legământ în Marcu 14:24: "*Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou care se varsă pentru mulţi ... !"*

Conform Sfintei Scripturi, noi suntem moştenitorii lui Dumnezeu, ca fii ai Lui şi moştenitori împreună cu Isus Hristos. În Evrei 9:16-17; este scris: "*În adevăr, acolo unde este un testament trebuie neapărat să aibă loc moartea celui ce l-a făcut. Pentru că un testament capătă putere numai după moarte. N-are nici o putere atâta vreme cât trăieşte cel ce l-a făcut."*

Nici un testament nu are voie să fie schimbat sau să-I fie adăugat ceva după moartea celui care l-a lăsat. În acest tratat este vorba de totalitatea Testamentului veşnic, de legământul lui Dumnezeu cu poporul Său. Nu este voie să adaugi ceva la acel Testament al lui Dumnezeu, care este complet şi nici nu este voie să fie scos ceva din el. În ultimul capitol al Bibliei noi citim: Apocalipsa 22:18- 19; *"Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta.*

Şi dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărţii acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieţii şi din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta."

Ierusalim sau Roma?

Noi trebuie să recunoaştem unde a avut loc începutul adevărat, descoperirea Vocii şi a Cuvântului lui Dumnezeu. Adevăraţii prooroci şi apostoli ai Domnului nu au venit din Roma, ci ei au venit din Ierusalim şi învăţătura de pe muntele Sionului, aşa cum scrie în Isaia 2:3: *"Popoarele se vor duce cu grămada la el şi vor zice:"Veniţi să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne înveţe şi să umblăm pe cărările Lui." Căci din Sion va ieşi Legea şi din Ierusalim Cuvântul Domnului*."

Însuşi Isus a vorbit uceniciilor zicând*: „Aşteptaţi în Ierusalim."* Şi astăzi este necesar să ne întoarcem la Evanghelia curată ce au propovăduit-o apostolii. Chiar şi Pavel s-a dus la Ierusalim conform descoperirii divine aşa

cum este scris în Galateni 2, pentru a vedea dacă lucrarea lui între neamuri este de folos sau nu. Fiecare om care se simte chemat la slujba de predicator, trebuie să fie pregătit să-şi compare propovăduirea cu învățătura apostolilor.

În Galateni 1:8, Pavel spune el însuşi şi pentru ceilalți vestitori, serioasa avertizare: *"Chiar dacă noi înşine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema. "*

O astfel de expresie să nu o ia nimeni într-un fel uşuratic. Evanghelia lui Isus Hristos i-a fost dată lui Pavel şi apostolilor prin descoperire divină şi trebuie să rămână aşa cum este, aşa cum Dumnezeu a dăruit-o, căci în fața Lui este valabil doar ceea ce este predicat şi învățat conform Cuvântului. Un creştin, trebuie să compare propovăduirea cu Sfânta Scriptură. Tot ce nu este conform învățăturii apostolilor şi proorociilor, nu îşi are izvorul din Dumnezeu.

În Efeseni 2: 20 citim: *„fiind zidiți pe temelia apostolilor şi proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos*.

Credința biblică

Nu este de-ajuns să credem ceva, ci credința noastră trebuie să fie fundamentată biblic. Nu o credință oarecare, ci doar credința biblică te poate mântui. În Ioan 7: 38, Isus spune: *"Cine crede în Mine cum spune Scriptura"*.

Nu cine crede în „Mine" cum vrea el, sau după părerea lui, ci numai "cine crede în Mine cum spune Scriptura". Deci trebuie să ne întoarcem la Evanghelia veşnică originală, care a plecat din Ierusalim. În secolele trecute, punctul principal a fost depozitat la Roma. Fundamentul nu a mai fost compus din învățătura apostolilor. Dintr-o dată i-au avut pe „sfinți" ca „mijlocitori", un „purgatoriu" şi „rugăciunea pentru morți". Oamenilor le-a fost furată credința în descoperirea divină a lui Isus Hristos şi în locul ei au apărut superstiția şi dogmele omeneşti.

Din slujba divină, originală şi simplă, a devenit o închinare la idoli. În creştinismul primar nu a fost o diferență între cei duhovniceşti şi cei mai puțini duhovniceşti. Toți oamenii erau egali înaintea lui Dumnezeu. Exista doar Biserica întreagă a Dumnezeului celui Viu, care o găsim descrisă în 1 Petru 2: 9: *"Voi însă sunteți o semințe aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Şi l-a câştigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate la Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată"*.

Fiecare slujbă cu darul pe care l-a primit de la Dumnezeu este pentru zidirea întregii Biserici, conform Efeseni 4:11; Dumnezeu a pus în Biserică apostoli, prooroci, evangheliști, păstori şi învățători.

Acest şablon a durat numai atât timp cât Hristos a fost recunoscut ca fiind Cap al Bisericii conform Coloseni 1. 18: "*El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea"*.

Legenda lui Petru

Primii creştini nu au avut alt conducător în afară de Hristos. Petru este denumit a fi primul papă, iar urmaşii lui Petru sunt locțiitorii lui Hristos. Dar astfel de denumiri le-au fost străine primilor creştini. Afirmația că Petru ar fi fost în Roma, va rămâne o legendă. Fiecare dintre noi poate să-şi dea seama că o astfel de călătorie a lui Petru în capitala imperiului din zilele acelea ar fi fost o senzație, un lucru deosebit. Călătoriile misionare ale lui Pavel şi Petru sunt amănunțit descrise în Sfânta Scriptură, în Faptele apostolilor din capitolele opt şi zece. Nici o scriere istorică, bisericească nu poate dovedi că Petru s-ar fi oprit sau să se fi aflat vreodată în Roma. Nici Policarp, Irineu s-au un alt apostol al primelor secole nu mărturisesc de vreo lucrare al lui Petru în Roma.

Acest gând a fost binevenit în lumea creştină, pentru a exercita puterea. În Roma ei au dorit să acapareze autoritatea lui Petru, pe care Domnul i-a dat-o în Ierusalim.

Poate aceia care cred mai mult o legendă decât adevărul, ar trebui să gândească puțin, că Pavel niciodată nu a amintit de Petru în scrisorile pe care le-a scris din Roma pentru Biserici. Iar în scrisorile care au fost scrise la Roma, el nu este amintit, cu toate că prezența lui în Antiohia a fost redată în Galateni 2: 7-9: *"Ba dimpotrivă, când au văzut că mie îmi fusese încredințată Evanghelia pentru cei netăiați împrejur, după cum lui Petru îi fusese încredințată Evanghelia pentru cei tăiați împrejur, căci Cel ce făcuse din Petru apostolul pentru cei tăiați împrejur, făcuse din mine apostolul Neamurilor. Şi când au cunoscut harul care-mi fusese dat, Iacov, Chifa şi Ioan, care sunt priviți ca stâlpi, mi-au dat mie şi lui Barnaba, mâna dreaptă de însoțire, ca să mergem să propovăduim: noi la Neamuri, iar ei la cei tăiați împrejur"*.

Aceste cuvinte ale Sfintei Scripturi justifică Adevărul şi orice speculație trebuie să înceteze. Noi ne încredem în Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Dacă cuiva nu îi sunt îndeajuns aceste dovezi biblice, să creadă mai departe în legende, dar adevărații credincioşii se țin de cuvântul pe care, însuşi Petru l-a spus*: „căci noi nu am urmat unor basme meşteşugit alcătuite."*

Noi nu credem într-o legendă al lui Petru, ci ceea ce Petru şi apostolii au predicat. **Amin!**